

HET VERLANGEN

„Ja, vindt u niet?” En de wenkbrauwen in komische onwetendheid optrekkend, voegde de jongen er aan toe:

„Ik snap er niks van. U?”

Dr Van Leeuwen trok een ernstig gezicht, fronste de wenkbrauwen en antwoordde bedachtzaam:

„Nee, voorloopig zie ik er geen oplossing voor.”

„Ik ook niet.”

„Heeft die droom indruk op je gemaakt?”

„Indruk, hoe bedoelt u?”

„Hecht je er waarde aan. . . .?”

„Nee, daar heb ik nooit aan gedacht.”

„Kijk,” ging Van Leeuwen verder, zich dieper in zijn stoel nestelend, „de kwestie is, dat men tegenwoordig te veel waarde hecht aan droomen. Het is zoo'n beetje in de mode, weet je.” Van Leeuwen lachte even sarcastisch. „Een aardig, soms wat gevaarlijk tijdsverdrijf voor rijke dames en andere mensen, die te weinig te doen hebben. Ze doen dan gewichtig en zeggen, dat het droomprobleem hun zoo buitengewoon veel belangstelling inboezemt, maar eigenlijk is het voor hen niet anders, dan een andere manier om hun ledigen tijd te vullen en hun verveling te verdrijven. Er zijn maar weinig mensen, die dat probleem wezenlijk ernstig opvatten. De droomuitleg is geen modegril. De oude Egyptische koningen hadden aan hun hof al een man, die hun droomen moest verklaren. Volgens mij is de zaak zoo. De stof is eindeloos, ontzaglijk gevarieerd en men moet beschikken over een groot verstand, een fijne intuïtie en een zeer rijke ervaring om werkelijk te kunnen oordeelen. Daarbij is het een zeer tijdroovende studie.”

Dr Van Leeuwen zweeg even, schepte adem en vervolgde: „Zoo'n studie is maar voor enkelen geschikt. Eigenlijk ligt het alleen maar op den weg van een psycholoog of psychiater, zie je. En daarom waag ik me er maar liever niet aan.”

„Nee.”

Even hing een zwijgen tusschen hen. Zij voelden die stilte beiden. Toen zei van Leeuwen: „Dit kan ik je wel zeggen, dat die droom niets te beteekenen heeft. Dat is zoo een van die droomen, die als los zand aan elkaar hangen, een mengelmoes van gedachtenresten en oppervlakkige waarnemingen. Je hebt misschien gisteren door een straat geloopt, waar je een paar ramen met geraniums ervoor hebt gezien.”

„Hm, ja, dat kan wel. . . .”

„En nu gaan we eerst thee drinken.” Hij schelde en vroeg Marie een pot thee te bren-